

ται ὡς ὑποστήριγμα τοῦ οἴκου των, δύναται νὰ γείνη δεκτὴ, ἂν τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον ἐπι-κυρώσῃ τὴν ὑπογραφήν ἣν θὰ θέσωμεν οἱ ἀνα-φερόμενοι κάτωθι τοῦ παρόντος.»

Ὁ αὐτοκρατορικὸς καὶ βασιλικὸς ἐπίτροπος
Κ.

— Τί λέγεις; ἐρωτᾷ ὁ Σβανδχόφερ. Δὲν εἶνε ἀλήθεια. Δὲν ὑπογράφω τίποτε. Εἶμαι πολὺ κα-λά εἰς τὴν ὑγείαν μου, καὶ ἔχω ἀρκετάς δυνά-μεις διὰ νὰ διευθύνω τὸ σπίτι μου. Δὲν ἔχω ἀ-νάγκην ἀπὸ κανένα. Δόσε μου νὰ τὸ γράψω.

— Τὸ γράφω ἐγὼ, ἂν θέλῃς εἶπεν ὁ Φλώρως.

— Καλά. Γράψε λοιπόν: «Ἀποσύρω τὴν αἵ-τησίμ μου· θέλω νὰ μείνω κύριος εἰς τὸ σπίτι μου. Ἄς πάρουν στρατιώτην τὸν υἱόν μου.» Γράψε, γράψε λοιπόν.

— Εἶνε περιττόν, εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ· χωρὶς τὴν ὑπογραφήν σας τὸ συμβούλιον δὲν εἰμφορεῖ τίποτε νὰ κάμῃ.

— Καλὰ λοιπόν, τότε πήγαίνε.

— Μὲ πολλήν μου εὐχαρίστησιν μαθαίνω ποῦ ἐγείνατε καλὰ, ἀφέντη, εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ, κλείων τὴν θύραν.

Ὁ Φλώρως εἶχε τὴν ὠχρότητα νεκροῦ. Οἱ κρόταφοι αὐτοῦ ἐσφύζον. Αἱ πυγμαὶ αὐτοῦ ἀνυ-ψώθησαν. Ἄλλ' ἀφῆκεν αὐτὰς νὰ καταπέσωσι, καὶ εἶπε:

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ σᾶς. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ λάβητε καὶ σεῖς τὴν ἀνάγκην μου!

— Καὶ διὰ τελευταίαν φορὰν ἐν τῷ βίῳ του διέβη τὴν φλοιὰν τῆς πατρικῆς οἰκίας.

Μετὰ τέσσαρας ἐβδομάδας ἦτο στρατιώτης. Μετὰ ἕξ μῆνας ἐφρούρει ἐν στενῇ τινι ἀτραπῷ τῆς Ἐρξεγοβίνης...

Οἱ γέροντες τοῦ Σβανδχόφ ἦσαν ἀσθενεῖς. Ἡ-μέραν τινὰ ἔλαβον δύο πράγματα, μίαν ἐπιστο-λὴν φέρουσαν μέλαιναν σφραγίδα καὶ ἐν βρέφος. Τὸ βρέφος ἐστέλλετο ἐκ τῆς κλίνης ἐφ' ἧς ἀπέ-θησκεν ἡ Βρόνκ, ἡ δ' ἐπιστολὴ παρὰ τῆς στρα-τιωτικῆς ἀρχῆς τοῦ Μοστάρ. Ἐκλαυσαν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, καὶ ἐμειδίασαν πρὸς τὸ παιδίον.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

ΔΗΜΩΔΗ ΔΙΣΤΙΧΑ

(Κυθήρων)

Τὸ ἄχ τὸ λένε μιὰ φορὰ κ' ἐγὼ τὸ δευτερόν,
Πόνου ἔχω μέσα ἔς τὴν καρδιά μὰ δὲν τον φανερόνω.

*

Τὰ μάτια μου ὄταν σ' εἶδανε, ταυτιά μου ὄταν σ' ἀκοῦσαν
Κρυφὴ χαρὰ τὸ λάβανε, μὰ δὲν τὸ μαρτυροῦσαν.

*

Ἄνοιξαν τὰ οὐράνια καὶ βγήκε νέα πλάσι
Βγήκε καὶ μιὰ μελαχρινὴ τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ.

*

Ἐσὺ ἀπ' αὐτοῦ μαραίνεσαι κ' ἐγὼ ἀπὸ ἴδω λυποῦμαι.
Πότε θὰ σμιζοῦμε τὰ δυὸ τὰ πάθη μας νὰ ποῦμε.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς Ν. Δελακοβία.)

ΦΡΟΜΩΝ ΚΑΙ ΡΙΣΛΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

Μετάφρασις Χ. Ἀννίου.

(Συνέχεια ἔδε προηγούμενον φύλλον).

Διέρχεται ὁδοὺς καὶ πάλιν ὁδοὺς, εἶτα μίαν πλατείαν καὶ μίαν γέφυραν ἧς οἱ φανοὶ χαράτ-τουςιν ἐπὶ τοῦ μελανοῦ ὕδατος ἐτέραν γέφυραν φωτεινὴν. Τέλος πάντων ἰδοὺ ὁ ποταμὸς. Ἐνεκα τῆς οὐμίχλης τῆς ὑγρᾶς ἐκείνης καὶ ἠπίου φθι-νοπωρινῆς νυκτὸς βλέπει τοὺς ἀγνώστους εἰς αὐ-τὴν Παρισίους ἐντὸς ἀορίστου τινὸς μεγαλείου ὅπερ ἐπαυξάνει ἡ ἄγνοια τῶν τόπων. Ἐδῶ εἶνε ἡ κατάλληλος θέσις ὅπως ἀποθάνῃ.

Αἰσθάνεται ἐαυτὴν πολὺ μικρὰν, μεμονωμέ-νην, ἀπολωλυτὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπειρομεγέθους, καταφώτου καὶ ἐρήμου πόλεως. Νομίζει ὅτι εἶνε νεκρὰ ἤδη. Πλησιάζει εἰς τὴν παρόχθιον ὁδόν, αἴφνης δὲ ἄρωμα ἀνθέων καὶ ἐσκαμμένης γῆς τὴν σταματᾷ κατὰ τὴν διάβασίν της. Παρὰ τοὺς πόδας της ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου σωροὶ θάμνων περιβαλλομένων ὑπὸ ἀχύρου, ἀνθοδοχεῖα μὲ τὰ ἐκ λευκοῦ χάρτου σκεπάσματα τῶν εἰσιν ἤδη τοποθετημένα διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς ἐπαύριον. Περιβεβλημένοι τὰ περιώμια των, μὲ τοὺς πό-δας ἀποτεθειμένους ἐπὶ τῶν μικρῶν θερμοστρῶν των αἱ ἀνθοπώλιδες ἐρείδονται ἐπὶ τῶν ἑδρῶν των, νεαρκωμένοι ἐκ τοῦ ὕπνου καὶ τῆς νυκτε-ρινῆς δρόσου. Μαργαρίται παντὸς χρώματος, οἰάνθηαι, ῥοδαὶ ἀνθοφοροῦσαι παρακαίρως ἠρω-μάτιζον τὸν ἀέρα τεταγμένοι ἐν σειρᾷ εἰς μέρος φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης, ἐπιρρίπτουσαι κύ-κλω τὴν ἐλαφρὰν σκιάν των, ἐκτετοπισμέ-ναι, εἰς μέρος ἀηθες δι' αὐτὰς εὐρισκόμεναι, ὅπου ἀναμένουσι τὴν ἰδιότροπον ὄρεξιν τῶν κοιμωμέ-νων Παρισίων.

Ταλαίπωρος Ποθητή! Ἦτο ὡς ν' ἀνῆρχοντο εἰς τὸν νοῦν της ὁμοῦ μὲ εὐωδίαν τοῦ φορητοῦ ἐκείνου κήπου αἱ ἀναμνήσεις πάσαι τῆς νεότη-τός της, τῶν σπανίων ἡμερῶν τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἀπατηθέντος ἔρωτός της. Βαδίζει ἡρέμα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθέων. Ἐνίοτε πνοὴ ἀνεμου προ-ξενεῖ θροῦν τῶν θάμνων ἐπιψαυόντων ἀλλήλους ὡς κλάδοι δενδροσειρᾶς. Παρὰ τὸ χεῖλος δὲ τοῦ πεζοδρομίου κἀνίστρα πλήρη φυτῶν ἐξερριζωμέ-νων ἀνεκδίδουσιν ὁσμὴν ὑγρᾶς γῆς.

Ἐνθυμεῖται τὴν ἐξοχίαν ἐκδρομὴν ἣν ὁ Φράντζ διωργάνωσεν. Τὸν ἀέρα τῆς παρθένου φύσεως ὃν ἀνέπνευσε διὰ πρώτην φορὰν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπανευρίσκει καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύ-την τοῦ θανάτου της: «—Ἐνθυμοῦ! φαίνεται λέγουσα αὐτῇ, αὐτῇ δὲ ἀπαντᾷ ἐνδομύχως: «—ὦ, ναί, ἐνθυμοῦμαι!»

Τὸ ἐνθυμεῖται μάλιστα πάρα πολὺ. Φθάσα-

σα εἰς τὴν ἄκραν τῆς παραποταμίου ὁδοῦ τῆς ἐστολισμένης οἰνοῖ ἐορτασίμως δι' ἀνθέων, ἡ μικρὰ λαθραίως προχωροῦσα σκιά σταματᾷ εἰς τὴν κλίμακα, δι' ἧς κατέρχονται εἰς τὴν ὄχθην.

Πάραυτα σχεδὸν ἀντηχοῦσι κραυγαὶ καὶ θόρυβος καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς παραποταμίου ὁδοῦ. «Γρήγορα μίαν λέμβον! ἀρπάγασι!» Ναῦται, κλητῆρες, προστρέχουσι πανταχόθεν. Λέμβος ἀποσπᾶται ἐκ τῆς ὄχθης φέρουσα εἰς τὰ ἔμπροσθεν φανόν.

Αἱ ἀνθοπώλιδες ἀφυπνίζονται· μία ἐξ αὐτῶν ἐρωτᾷ χασμωμένη τί συμβαίνει, ἡ δὲ συνεσπειρωμένη παρὰ τὴν γωνίαν τῆς γεφύρας καφεπῶλις ἀπαντᾷ ἀταράχως:

— Μιὰ γυναῖκα ἔπεσε εἰς τὸ ποτάμι.

Ἄλλ' ὄχι· ὁ ποταμὸς δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τὴν νεάνίδα. Ἡσπλαγχνίσθη τόσῃ ἀγαθότητα καὶ χάριν. Ἰδοῦ, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν εἰς τὴν ὄχθην κάτω κινουμένων φανῶν μέλας τις ὄμιλος σχηματίζεται καὶ ἐκκινεῖ. Ἐσώθη!.. Εἰς ἐργάτης, ἐκ τῶν ἐξαγόντων ἄμμον, τὴν ἀνειλκυσεν. Κλητῆρες κομίζουσι αὐτὴν περιστοιχιζόμενοι ὑπὸ ναυτῶν, ὑπὸ ἐκφορτωτῶν, ἐν τῇ νυκτὶ δὲ ἀκούεται φωνὴ βαρεῖα, βραχνὴ ἣτις λέγει σαρδωνικῶς: «Αὐτὴ ἡ πάππια μ' ἔκαμε πολὺ νὰ κοπιᾶσω. Ἐπρεπε νὰ ἰδῆτε πῶς γλιστροῦσε μέσα ἀπὸ τὰ δάκτυλά μου!.. Ἦθελε νὰ μὲ κάμη νὰ χάσω τὴν ἀμοιβήν μου!..» Βαθυδὸν ὁ θόρυβος κοπᾷζει, οἱ περιέργοι διασκορπίζονται, ἐνῶ δὲ ὁ ἄμαυρὸς ὄμιλος ἀπομακρύνεται διευθυνόμενος πρὸς τινὰ ἀστυνομικὸν σταθμὸν, αἱ ἀνθοπώλιδες ἐπαναλαμβάνουσι τὸν ὕπνον τῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἐρήμου παραποταμίου ὁδοῦ οἱ μικγαρίται φρίσσουσιν ὑπὸ τὴν πρωινήν αὔραν.

Ἄ, δυστυχῆς νεάνις, ἐπίστευες ὅτι ἦτο εὐκολὸν ν' ἀπέλθῃς ἐκ τῆς ζωῆς, νὰ ἐξαφανισθῇς διὰ μιᾶς!.. Ἠγόνεις ὅτι ἀντὶ νὰ σὲ παρασύρῃ ταχέως εἰς τὸ μηδὲν ὅπερ ἐπεζήτηεις ὁ ποταμὸς θὰ σὲ ἀπώθει πρὸς πᾶσαν τὴν αἰσχύνην καὶ τὰ στίγματα τῶν ἀποτυγχανουσῶν αὐτοκτονιῶν. Ἐν πρώτοις ἰδοῦ ὁ ἀστυνομικὸς σταθμὸς, ὁ εἰδεχθῆς σταθμὸς μὲ τὰ βυπαρὰ θρανία του, μὲ τὸ δάπεδον οὐ ὁ ὑγρὸς κοινορτὸς ὀμοιάζει πρὸς τὸν βόρβορον τῶν ὁδῶν. Ἐκεῖ ἐδέθησε νὰ διέλθῃ ἡ Ποθητὴ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτός. Τὴν ἀπέθεσαν ἐπὶ κλίνης στρατιωτικῆς ἔμπροσθεν τῆς εὐσπλαχνως δι' αὐτὴν ἀνημμένης θερμάστρας, ἧς ἡ νοσηρὰ θερμότης ἔκαμνε νὰ καπνίζωσι τὰ βαρέα καὶ ἀποσταζόντα ἐξ ὕδατος ἐνδύματά της. Ποῦ εὐρίσκειτο; Δὲν ἐνόει ἀκριβῶς. Τοὺς ἀνδρας τοὺς κατακεκλιμένους περίξ αὐτῆς ἐπὶ κλινῶν παρομοίων μὲ τὴν ἰδικήν της, τὴν μελαγχολικὴν κοινότητα τοῦ θαλάμου, τὰς ὠρυγὰς δύο μεθύσων κρατουμένων ἐκεῖ, οἵτινες ἔκρουον σφοδρῶς τὴν εἰς τὸ βάθος θύραν μετὰ φρικῶδων βλασφημιῶν, ταῦτα πάντα ἔβλεπε καὶ

ἤκουεν ἡ νεαρὰ χαλῆ συγκεχυμένως, χωρὶς ἀέννοῃ.

Πλησίον τῆς γυνὴ ρακένδυτος, μὲ τὴν κόμην λευμένην ἐπὶ τῶν ὤμων ἔκειτο συνεσπειρωμένη πρὸ τοῦ στομίου τῆς θερμάστρας, ἧς ἡ ἐρυθρὰ ἀναλαμπὴ δὲν ἴσχυε νὰ χρωματίσῃ τὸ πελιδνὸν καὶ βλοσυρὸν πρόσωπόν της. Ἦτο παράφρων συλληφθεῖσα κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, πλάσμα ἀτυχές, ἣτις ἔσειε μηχανικῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπανελάμβανε ἀδιακόπως μετὰ φωνῆς ἀσυνειδήτου, ἀνεξαρτήτου σχεδὸν τῆς κινήσεως τῶν χειλέων της: «ὦ ναί! φτώχεια ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ... ὦ ναί! φτώχεια, ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ πῆ...» Τὸ ἀπαίσιον δὲ αὐτὸ παρᾶπον ἀντηχοῦν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ροχασμοῦ τῶν κοιμωμένων ἠνώχλει φοικτὰ τὴν Ποθητὴν. Ἐκ διαλειμμάτων ἡ πρὸς τὴν ὁδὸν θύρα ἠνοίγετο, ἤκουετο ἡ φωνὴ προῖσταμένου τινὸς προσκαλοῦντος ὀνομαστὶ τοὺς κλητῆρας, δύο ἐξ αὐτῶν ἐξήρχοντο, ἐνῶ ἕτεροι δύο εἰσερχόμενοι ἐπιπτον ἐπὶ τῶν κλινῶν ἐξαπλούμενοι κατὰκοποι ὡς ναῦται διικνυκτερεύσαντες ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Τέλος ἐπεφάνη ἡ ἡμέρα μὲ τὴν μεγάλην ἐκείνην λευκὴν τῆς φρικίας, τὴν τόσον σκληρὰν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς. Ἀνανήψασα αἰφνιδίως ἐκ τοῦ ληθάργου τῆς ἡ Ποθητὴ ἠγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ἀπέριψε τὸν χονδρὸν μανδύαν δι' οὗ τὴν εἶχον σκεπᾶσει καὶ παρὰ τὴν κόπωσην καὶ τὸν πυρετὸν τῆς προσεπάθησε νὰ ὀρθωθῆ ὅπως ἀνακτῆσῃ τὴν κατοχὴν ἑαυτῆς καὶ τῆς θελήσεώς της. Ὑπὸ μιᾶς μόνον κατείχετο νῦν ἰδέας, νὰ διαφύγῃ ὅλους ἐκείνους τοὺς περίξ αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ φρικώδους αὐτοῦ τόπου ἔνθα ὁ ὕπνος εἶχε τόσον βαρεῖαν τὴν πνοὴν καὶ τόσον τεταραχμμένην στάσιν.

— Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε τρέμουσα, ἀφήσατέ με νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν μητέρα μου.

Ὅσον συνειθισμένοι καὶ ἂν ἦσαν εἰς τὰ παρισινὰ δράματα οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ ἀνθρωποὶ συνηθάνοντο ὅτι εὐρίσκοντο πρὸ εὐγενεστέρας τινὸς καὶ ὑπὲρ τὰς συνήθεις συγκινητικῆς περιστάσεως. Πλὴν δὲν ἠδύναντο νὰ τὴν ὀδηγήσωσι πρὸς τὴν μητέρα της. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ μεταβῶσι πρὸς τὸν ἀστυνόμον· τὸ τοιοῦτο ἦτο ἀπραϊτήτων. Ἐξ οἴκου πρὸς αὐτὴν προσεκάλεσαν μίαν ἀμαξάν· ἀλλ' ὅπως δήποτε ὤφειλε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ σταθμοῦ, ὑπῆρχον δὲ πολλοὶ ἀναμένοντες παρὰ τὴν θύραν ὅπως ἴδωσι διερχομένην τὴν νεαρὰν χαλῆν, μὲ τὴν βεβρεγμένην καὶ προσκεκολλημένην παρὰ τοὺς κροτάφους κόμην καὶ μὲ τὸν χονδρὸν μανδύαν ὑπὸ τὸν ὁποῖον οὐχ ἦττον ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχου. Εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὴν προσεκάλεσαν ν' ἀνέλθῃ σκοτεινὴν καὶ ὑγρὰν κλίμακα δι' ἧς ἀνῆρχοντο ἄνδρες μὲ μορφὴν ἀποτρόπαιον. Μία θύρα

αὐτομάτως κλειομένη ἠνοίγετο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑπὸ τῆς βαναυσότητος τῆς ὑπηρεσίας. Τὰ δωμάτια ἦσαν ψυχρὰ καὶ κακῶς φωτιζόμενα, ἐπὶ τῶν ἐδωλίων δὲ ἐκάθητο σιωπηλοὶ, ἀποκεχαινωμένοι, νυσταλέοι, ἀλῆται, κλέπται, γύναια φαῦλα· ἐπὶ τραπέζης καλυπτομένης ὑπὸ παλαιῦ πρασίνου σκεπάσματος ἔγραφεν ὁ γραφεὺς τοῦ ἀστυνόμου, ὑψηλόσωμος τις μὲ κεφαλὴν ἄμορφον, καὶ φέρων ἱμάτιον ἐφθαρμένον.

Ὅτε ἡ Ποθητὴ εἰσῆλθεν, ἀνὴρ τις ἐγερεθεὶς ἐκ τῆς σκιάς προσῆλθε καὶ ἔτεινεν αὐτῇ τὴν χεῖρα. Ἦτο ὁ κερδῆσας τὴν ἀμοιβήν, ὁ ἀπεχθὴς σωτὴρ τῆς χάριν τῶν εἰκοσιπέντε φράγκων.

— Ἀἱ μικρούλα μου, εἶπεν αὐτῇ μὲ τὸν κυνικόν του γέλωτα καὶ μὲ τὴν φωνὴν του ἐκείνην τὴν βραχνήν, ἥτις ὑπενεθύμιζε τὰς ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ὀμιχλώδεις νύκτας, πῶς πηγαίνομεν ἔπειτα ἀπὸ τῆ βουτηξιά ;

Καὶ διηγείτο εἰς τοὺς παρεστῶτας τίνι τρόπῳ τὴν ἔσωσε, πῶς τὴν ἤρπασε κατ' ἀρχὰς τοιούτου τρόπου, κατόπιν οὕτω καὶ πῶς ἀνευ αὐτοῦ θὰ ἔταξείδευεν αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς τὴν Ρουέννην μέσα εἰς τὸ νερό.

Ἡ ἀτυχὴς νεάνις ἦτο ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς αἰσχύνης· τοσοῦτον δὲ τεταραγμένη ὥστε τῇ ἐφάνετο ὅτι τὸ ὕδωρ εἶχε καταλίπει πέπλον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ βόμβον παρὰ τὰ ὠτά τῆς. Τέλος εἰσῆγαγεν αὐτὴν εἰς δωμάτιον μικρότερον, ἐνώπιον ὑποκειμένου τινὸς ἀξιοπρεποῦς, παρασημοφοροῦντος, τοῦ κυρίου ἀστυνόμου, ὅστις ἔπινε τὸν καφὲν μὲ τὸ γάλα ἀναγινώσκων ἐνταυτῷ τὴν *Ἐφημερίδα τῶν Δικαστηρίων*.

Ἐνῷ ἔβρεχε τὸ δίπυρόν του εἰς τὸν καφὲν χωρὶς νὰ ἐγείρῃ τὰ ὄμματα ἀπὸ τῆς ἐφημερίδος εἶπεν αἴφνης μετὰ δυστροπίας

— Ἄ ! σεῖς εἰσθε ; . . .

Καὶ πάραυτα ὁ συνοδεύσας τὴν Ποθητὴν ἐνωματάρχης ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ τὴν ἐκθεσίαν του :

« Τὴν δωδεκάτην τοῦ μεσονυκτίου παρὰ τέταρτον εἰς τὴν παραποτάμιον ὁδὸν τῶν Βυρσοδεφείων, ἔμπροσθεν τῆς ὑπ' ἀριθ. 17 οἰκίας ἡ λεγομένη Δελομπέλ, ἐτῶν εἰκοσιτεσσάρων, κατασκευάστρια τεχνητῶν ἀνθῆων, κατοικοῦσα εἰς τὴν ὁδὸν Μπράκ μετὰ τῶν γονέων αὐτῆς, ἀπειράθη ν' αὐτοκτονήσῃ ριπτομένη εἰς τὸν Σηκουάναν, ὁπόθεν ἐξήχθη σώα καὶ ἀβλαβῆς παρὰ τοῦ κυρίου Παρσεμινὲ ἐργάτου, κατοικοῦντος εἰς τὴν ὁδὸν Βὺτ—Σωμόν. »

Ὁ κ. ἀστυνόμος ἠκροᾶτο τρώγων μὲ τὸ ἀτάραχον καὶ βαρυμένον ἦθος ἀνθρώπου ὃν οὐδὲν ἐκπλήττει. Τέλος ἤγειρε πρὸς τὴν λεγομένην Δελομπέλ βλέμμα ἐπιτετηθευμένης σοβαρότητος καὶ αὐστηρόν, ἐπέπληξε δὲ αὐτὴν ὅπως τῆς ἐχρειάζεται. Ἦτο κάκιστον, ἦτο ἀνανδρον αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔπραξεν. Ποία ἄραγε αἰτία τὴν ἐξώθησεν εἰς τὴν τοιαύτην πράξιν ; Δικτὶ ἤθελε νὰ

καταστραφῇ ; Ἐλα λοιπόν, ἀπάντησε, λεγομένη Δελομπέλ, διατί ;

Ἄλλ' ἡ λεγομένη Δελομπέλ ἐπέμενε νὰ μὴ ἀπαντᾷ. Ἐφάνετο αὐτῇ ὅτι θὰ ἐμίαινε τὸν ἔρωτά τῆς ἐξομολογουμένη αὐτὸν εἰς παρόμοιον μέρος. » Δὲν εἰξέυρω . . . δὲν εἰξέυρω . . . » ἔλεγε ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ φρικιώσα.

Δυσανασχετῶν, ἀγανακτῶν ὁ κ. ἀστυνόμος εἶπεν ὅτι ἔμελλε νὰ διατάξῃ ὅπως τὴν ἐπαναγάγωσιν εἰς τὴν κατοικίαν τῶν γονέων τῆς, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον, νὰ ὑποσχεθῇ δηλαδὴ αὐτῇ ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔξανακάμῃ πλέον.

— ὦ, ναί, κύριε ! . . .

— Δὲν θὰ τὸ ἔξανακάμῃς πλέον ;

— Ὅχι, ὄχι, ποτέ . . . ποτέ . . .

Μὲ ὅλας ὁμῶς τὰς διαμαρτυρίας τῆς ὁ ἀστυνόμος ἔσειε τὴν κεφαλὴν, ὡς νὰ μὴ ἐπίστευεν εἰς τὸν ὄρον αὐτόν.

Ἐξῆλθον ἤδη καὶ διευθύνοντο πρὸς τὴν οἰκίαν τῆς· ἀλλὰ τὸ μαρτύριόν τῆς ἀκόμη δὲν ἔληξεν.

Ἐντὸς τῆς ἀμάξης ὁ συνοδεύων αὐτὴν ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐδείκνυτο καθ' ὑπερβολὴν φιλόφρων καὶ περιποιητικὸς Ἀὐτῇ ἐφάνετο ὡσεὶ μὴ ἐνοοῦσα, ἀπεμκρύνετο, ἀπέσυρε τὴν χεῖρά τῆς . . . Οἶα βάσανος ! . . . Τὸ φοβερότερον δὲ ἦτο ἡ ἀφιξίς τῆς εἰς τὴν ὁδὸν Μπράκ, ὅπου ἡ οἰκία ἦτο ἀνάστατος καὶ ὄφειλε νὰ ὑποστῇ τὴν περιέργειαν τῶν γειτόνων. Ἦδη ἀπὸ πρωΐας πᾶσα ἡ συνοικία ἐγίνωσκε τὴν ἐξαφάνισίν τῆς, διεδίδετο δὲ ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσῃ μετὰ τοῦ Φράντζ Ρίσερ. Διὰ ἑνωρὶς εἶδον ἐξερχόμενον τὸν ἐνδοξον Δελομπέλ, σφόδρα ἀνήσυχον, μὲ τὸν πῖλον πλαγίως ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ τὰ περιχειρίδια συντεθλασμένα, τοῦθ' ὅπερ ἦτο ἐνδείξεις ἐκτάκτου ταραχῆς· ἡ θυρωρὸς ἀναβιβάσασα τὰς προμηθείας τῆς ἡμέρας εὔρε τὴν ἀτυχῆ μητέρα σχεδὸν παράφρονα, διατρέχουσαν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς δωματίου εἰς τὸ ἕτερον, ἀναζητοῦσαν μίαν λέξιν τοῦ τέκνου τῆς, ἐν ἔχγος ὁσονδήποτε μικρόν, δυνάμενον ὁμῶς νὰ τὴν ὀδηγήσῃ ὅπως σχηματίσῃ τοῦλάχιστον εἰκασίαν τινά.

Εἰς τὸν νοῦν τῆς ταλαιπώρου γυναικὸς βραδεῖα ἐπῆλθε διαφώτισις διὰ μίας ὡς πρὸς τὴν στάσιν τῆς θυγατρὸς τῆς κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, καὶ τὴν σιγὴν αὐτῆς διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Φράντζ. « Μὴ κλαίης, γυναικά μου. θὰ σοῦ τὴν φέρω ὅπισω . . . » εἶπεν ὁ πατὴρ ἐξερχόμενος, ἀφότου δὲ ἐξῆλθε διὰ νὰ πληροφορηθῇ μὲν ἀλλὰ καὶ διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ θέαμα ἐκεῖνο τῆς σφοδρᾶς θλίψεως, ἡ σύζυγός του ἄλλο τι δὲν ἔπραττεν εἰμὴ νὰ περιφέρεται ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς τὴν κλίμακα καὶ ἀπὸ τῆς κλίμακος εἰς τὸ παράθυρον. Ἄμα ὡς ἤκουε τὸ ἐλάχιστον βῆμα εἰς τὴν κλίμακα, ἠνοίγε τὴν θύραν μετὰ βιαίων παλμῶν καρδίας καὶ ὄρμα ἐξῶ· εἶτα δὲ ὅταν

ἐπέστρεφεν, ἡ ἐρημία τοῦ μικροῦ ἐκείνου οἰκήματος ἐπαυξανόμενη ἔτι μᾶλλον ἐκ τῆς κενῆς καθέδρας τῆς Ποθητῆς, ἐστραμμένης ἐξ ἡμιτείας πρὸς τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας τὴν ἔκαμνε νὰ χύνη δάκρυα.

Αἴφνης ὄχημα ἐσταμάτησε κάτω πρὸ τῆς εἰσόδου, φωναὶ δὲ ἀντήχησαν εἰς τὴν οἰκίαν:

— Κυρὰ Δελομπέλ, νὰ την! Ἡ κόρη σου εὐρέθη!

Ἦτο πράγματι ἡ Ποθητὴ ἥτις ἀνῆρχετο ὠχρὰ, κλονιζομένη, ἐρειδομένη εἰς τὸν βραχίονα ἐνὸς ἀγνώστου, ἀνευ ἐπωμίου καὶ πίλου, περιβεβλημένη εὐρύχωρον μανδύαν ἀμαυροῦ χρώματος. Ἰδοῦσα τὴν μητέρα της ἐμειδίασε πρὸς αὐτὴν σχεδὸν ἡλιθίως.

— Μὴ τρομάξεις, δὲν εἶναι τίποτε . . . προσεπάθησε νὰ εἶπῃ: ἀλλ' ἐκάμφθη ἐπὶ τῆς κλίμακος. Οὐδέποτε ἡ κυρία Δελομπέλ ἤθελεν ὑποθέσει ὅτι ἦτο τόσο βρωμαλέα. Ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ ἤρπασε τὴν θυγατέρα της, τὴν ἀπεκόμισε, τὴν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ ὠμίλει πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ἠσπάζετο.

— Ἐγύρισε τέλος πάντων; . . . Πόθεν ἔρχεσαι, καυμένο παιδί; Εἶνε ἀληθές, εἶπέ μου, ὅτι ἤθελες νὰ φονευθῆς; . . . Λοιπὸν ἤσθανεσο τόσο μεγάλην θλίψιν; . . . διατί μου τὴν ἀπέκρυπτες;

Ἰδοῦσα τὴν μητέρα της εἰς τοιαύτην κατάστασιν, καταβληθεῖσαν ὑπὸ τῶν δακρύων, γηράσασαν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἡ Ποθητὴ κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς τύψεως συνειδότος. Ἀνελογίζετο ὅτι εἶχεν ἀπέλθει χωρὶς ν' ἀποτείνῃ αὐτῇ οὐδ' ἓνα χαιρετισμὸν καὶ ὅτι ἐνδομύχως τὴν κατηγόρει ὅτι δὲν τὴν ἠγάπα.

Δὲν τὴν ἠγάπα!

— Θ' ἀπέθνησκα ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου σου!.. εἴλεγεν ἡ ἀτυχῆς γυνὴ. . . ὦ! ὅτε τὸ πρῶτ' ἐσηκώθη καὶ εἶδα ὅτι τὸ κρεβάτι σου ἦτο ἀγγικτον καὶ δὲν σ' εὕρηκα οὔτε εἰς τὸ ἐργαστήριον. . . Ἐστριφογύρισα καὶ ἔπασα κάτω ξερή. . . Ἐξίσταθης τώρα; . . . Εἶσαι καλά; . . . Δὲν θὰ ξανακάμης αὐτὸ πλέον, ἀλήθεια, δὲν θὰ προσπαθήσης νὰ φονευθῆς; . . .

Καὶ συνέπτυσσε τὰς ἄκρας τῶν σκεπασμάτων, ἐθέρμανε τοὺς πόδας της, τὴν ἐσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους της ὅπως τὴν λικνίσῃ.

Ἀπὸ τῆς κλίνης της ἡ Ποθητὴ, μὲ τὰ ὄμματα κεκλεισμένα ἐπανεβλεπε πάσας τὰς λεπτομερείας τῆς αὐτοχειρίας της, πάντα τὰ εἰδεχθῆ περιστατικὰ δι' ὧν διήλθε διαφυγοῦσα τὸν θάνατον. Ἐν τῷ πυρετῷ της, ὅστις νῦν ἐσφοδρῦνετο ἐν τῷ καταλαμβάνοντι αὐτὴν βαρεῖ ληθάργῳ τὴν ἐτάρασσε, τὴν ἐβασάνιζεν ἀκόμη ἡ ἔκφρων αὐτῆς ἀναμέσον τῶν Παρισίων πορείαι. Χιλιάδες ζοφερῶν ὀδῶν ἠνοίγοντο ἐνώπιόν της ἔχουσαι τὸν Σηκουάνην εἰς τὴν ἐσχατιάν αὐτῶν.

Ὁ φοβερός ποταμός. ὄν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνεύρῃ τὴν νύκτα, τὴν κατεδίωκε νῦν.

Ἦσθάνετο ἐαυτὴν περιρραϊνομένην ὑπὸ τῆς ἰλύος του, ὑπὸ τοῦ βορβόρου ἐν τῷ καταπιέζοντι δὲ αὐτὴν ἐφιάλτῃ ἡ ταλαίπωρος κόρη μὴ γινώσκουσα πῶς ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐνόχλησιν τῆς ἀναμνήσεώς της ἔλεγε ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν μητέρα της: «Κρύψε με. . ., κρύψε με. . . ἐντρέπομαι! . . .»

Γ'.

Ἐπεσχέθη νὰ μὴ τὸ ξανακάμῃ πλέον.

ὦ, ὄχι, δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃ πλέον. Ὁ κύριος ἀστυνόμος δύναται νὰ μὲνῃ ἤσυχος. Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ. Καὶ ἐν πρώτοις πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ μεταβῇ μέχρι τοῦ ποταμοῦ τώρα ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ κινήθῃ ἀπὸ τῆς κλίνης της; Ἄν ὁ κ. ἀστυνόμος τὴν ἐβλεπε κατὰ τὴν τιγμὴν ταύτην, οὐδόπως θ' ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ὑποσχέσεώς της Βεθαίως ἡ θέλησις, ἡ ἐπιθυμία τοῦ θανάτου ἢ τόσο μοιραίως ἐγκεχαραγμένη ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου της τὴν προτεραιάν εἶνε ἀκόμη καταφανῆς ἐν ὄλῳ τῷ σώματι ἐγένετο μόνον ἠπιωτέρα, μᾶλλον ἐγκαρτερούσα. Ἡ λεγομένη Δελομπέλ γινώσκει ὅτι ἂν ἀναμείνῃ ὀλίγον καιρὸν, ἐλάχιστον, ὁ πόθος της θὰ ἐκπληρωθῇ.

Οἱ ἰατροὶ ἀξιοῦσιν ὅτι θνήσκει ἐκ περιπνευμονίας, ἐξ ἧς προσεβλήθη ἕνεκα τῶν ὑγρῶν ἐνδυματίων της. Ἄλλ' οἱ ἰατροὶ ἀπατώνται: δὲν εἶνε περιπνευμονία. Τότε λοιπὸν τὴν θανατώνει ὁ ἔρωσ της; . . . Ὅχι Ἀπὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης νυκτὸς δὲν θεωρεῖ πλέον ἐαυτὴν ἀξίαν ν' ἀγαπᾷ, οὐδὲ ν' ἀγαπάται. Τοῦ λοιποῦ θὰ ὑπάρχῃ μία κηλὶς εἰς τὸν τόσο ἀγνὸν βίον της καὶ ἐκ τούτου ἀκριβῶς θνήσκει.

Ἐκάστην λεπτομέρειαν τοῦ φρικτοῦ δράματος ἐλογισμὸς της θεωρεῖ ὡς ῥύπον, καὶ τὴν ἐξαγωγὴν της ἐκ τοῦ ὕδατος ἐνώπιον τῶσων ἀνθρώπων καὶ τὸν κεκηνηκότα ὕπνον της εἰς τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν, καὶ τὰ ἄσμενα ἄσματα ἅτινα αὐτόθι ἤκουσε, καὶ τὴν παράφρονα ἥτις ἐθερμαίνετο πρὸ τῆς θερμάστρας, πᾶν ὅ,τι φαῦλον, νοσηρὸν, ἀναιδὲς πρὸς ὃ συνεχρωτίσθη ἀνερχομένη τὴν κλίμακα τῆς ἀστυνομίας, τὴν περιφρόνησιν μερικῶν βλεμμάτων, τὴν ἀναισχυντίαν μερικῶν ἄλλων, τοὺς ἀστεϊσμοὺς τοῦ σωτῆρός της, τὰς περιποιήσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ κλητῆρος, τὴν διὰ παντὸς καταστραφεῖσαν γυναικειάν της συστολήν, τὸ ὄνομα της ὅπερ ἐδέησε νὰ ὁμολογήσῃ, ὡς καὶ αὐτὴν προσέτι τὴν ἐκ τῆς σωματικῆς της ἐλλείψεως ἐνόχλησιν, ἥτις τὴν κατεδίωξε καθ' ὅλας τὰς φάσεις τοῦ μακροῦ μαρτυρίου της ὡς ἐρωσία ἐπιπρόσθετος, γελοιοποιήσις τῆς ἐξ ἐρωτος αὐτοκτονίας της. . .

Ἀποθνήσκει ἐκ τῆς αἰσχύνης, σὰς λέγω. Ὁ-

σάκις παραληρεί τὴν νύκτα αὐτὸ ἐπαναλαμβάνει ἀδιακόπως: « Ἐντρέπομαι!.. ἐντρέπομαι!.. » κατὰ τὰς στιγμὰς δὲ τῆς ἀταραξίας χώνεται εἰς τὰ σκεπάσματα, τὰ σύρει ἐπὶ τοῦ προσώπου της ὡς διὰ νὰ κρυβῆ ἢ διὰ νὰ ταφῆ.

Πλησίον τῆς κλίνης τῆς Ποθητῆς, παρὰ τὸ φῶς τοῦ παραθύρου ἡ κυρία Δελομπέλ ἐργάζεται ἀγρυπνοῦσα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς της. Ἐκ διαλειμμάτων ἐγείρει τὰ ὄμματά καὶ κατασκοπεύει τὴν ἄφωνον ἐκείνην ἀπελπισίαν, τὴν ἀνεξήγητον νόσον, εἶτα δ' ἐπαναλαμβάνει τὸ ἔργον της τάχιστα. Διότι μία τῶν μεγίστων θλίψεων τοῦ ἐνδεοῦς εἶνε καὶ τοῦτο ὅτι οὐδὲ νὰ πάσχη δύναται ὅσον θέλει. Πρέπει νὰ ἐργάζεται ἀδιακόπως καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ θάνατος περιπλανᾶται περίξ νὰ μεριμνᾷ περὶ τῶν ἐπειγουσῶν ἀπαιτήσεων καὶ τῶν δυσχερειῶν τοῦ βίου.

Ὁ πλούσιος δύναται νὰ ἐπιδοθῆ ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν θλίψιν του, νὰ προσκολληθῆ εἰς αὐτήν, νὰ ζῆσθαι μετ' αὐτῆς, μὴ πράττων ἄλλο τι εἰμὴ θλιβόμενος κλαίων.

Ὁ πτωχὸς δὲν ἔχει οὔτε τὰ μέσα, οὔτε τὸ δικαίωμα. Ἐγνώρισα εἰς τὴν πατρίδα μου, εἰς τὴν ἐξοχὴν γραίαν ἣτις εἶχεν ἀπολέσει ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους τὴν θυγατέρα της καὶ τὸν σύζυγόν της, τὰς φοβεράς δὲ δοκιμασίας ταύτας ὑπέστη ἀλλεπαλλήλως· εἶχεν ὅμως τέκνα ἄρρενα ν' ἀναθρέψῃ καὶ ἓν κτῆμα ἐνφικιασμένον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὄφειλε νὰ ἐπιστατῆ. Ἀπὸ τοῦ ὄρθρου ὄφειλε νὰ ἐπάσχολῆται, νὰ ἐπαρῆ εἰς πάντα, νὰ ἐκτελῆ διαφόρους ἐργασίας εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς μέρη διεστῶτα, ἀπέχοντα λεύγας ἀπ' ἀλλήλων ἐνίοτε. Ἡ ἀτυχὴς χήρα μοι ἔλεγεν: « Οὐδὲ μιὰν στιγμὴν τὴν ἐβδομάδα δὲν ἔχω καιρὸν νὰ κλαύσω· ἀλλὰ τὴν Κυριακὴν . . . ὦ, τὴν Κυριακὴν ἀποζημιώνομαι! . . . » Τῷ ὄντι δὲ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐνῶ τὰ παιδιά ἐπαιζον ἐξω ἢ περιεπάτου, αὐτὴ ἐκλείετο ἐντὸς τοῦ ἐρήμου οἴκου της καὶ διήρχετο ὅλον τὸ ἀπόγευμα κραυγάζουσα, ἐπικαλουμένη τὸν σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα της.

Ἡ κυρία Δελομπέλ δὲν εἶχεν οὔτε κἄν τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν διάθεσίν της. Ἀναλογίσθητε ὅτι τώρα ἐργάζετο μόνη, οἱ δὲ δάκτυλοί της δὲν εἶχον τὴν θαυμασίαν ἐπιτηδειότητα τῶν λεπτοφυῶν χειρῶν τῆς Ποθητῆς, ὅτι τὰ φάρμακα ἦσαν ἀκριβᾶ, καὶ ὅτι διὰ κανένα λόγον δὲν θ' ἀπεφάσιζε νὰ στερῆσθαι τὸν « πατέρα » τινὸς τῶν προσφιλῶν του ἕξεων. Διὰ τοῦτο καθ' οἷαν δῆποτε ὦραν καὶ ἂν ἦνοιγε τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἡ ἀσθενής, ἔβλεπε τὴν μητέρα της ὑπὸ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς πρωίας ἢ ὑπὸ τῆς ἀγρυπνοῦσης λυχίας ἐργαζομένην πάντοτε, ἐργαζομένην ἀδιακόπως.

Ὅσάκις τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης της ἦσαν καταβιασμένα, ἤκουε τὸν ξηρὸν καὶ με-

ταλλικὸν κρότον τῆς ψαλίδος ἀποτιθεμένης ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ κάματος αὐτὸς τῆς μητρὸς, ἡ ἀγρυπνία αὐτὴ ἣτις διαρκῶς συνώδευεν ὡς σύντροφος τὸν ἰδικὸν της πυρετὸν ἦτο ἐπίσης μία ἀφορμὴ ὀδύνης δι' αὐτήν. Ἐνίοτε μάλιστα ἡ τοιαύτη ὀδύνη ἐπεσκίαζε πάσας τὰς λοιπὰς.

— Ἐλα, δόσε μου κ' ἐμὲ τὴν ἐργασίαν μου. ἔλεγε προσπαθοῦσα νὰ καθῆσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἦτο τοῦτο μικρὰ αἰθρία ἐν τῷ ζῶφῳ ὅστις καθίστατο ὁσημέραι πυκνότερος. Ἡ κυρία Δελομπέλ, ἣτις διέβλεπεν ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ ταύτῃ τῆς θυγατρὸς της θέλησιν ὅπως προσκολληθῆ ἐκ νέου εἰς τὴν ζωὴν, τὴν ἐτοποθέτει ὅπως ἡδύνατο κάλλιον καὶ μετέφερον ἐγγύτερον τὴν τραπέζαν. Ἄλλ' ἡ βελόνη νῦν ἦτο πολὺ βαρεία, οἱ ὀφθαλμοὶ της πολὺ ἀσθενεῖς, ὁ ἐλάχιστος δὲ κρότος ἀμάξης κυλιομένης ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, αἱ κραυγαὶ αἱ ἀνερχόμεναι μετῴρι τῶν παραθύρων ὑπερμίνησκον εἰς τὴν Ποθητὴν ὅτι ἡ ὁδός, ἡ ἀχρεία ὁδός, ἐκεῖτο ἐκεῖ πλησίον. Ὅχι, ἀναμφιβόλως δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ ζήσθαι. Ὡ, ἂν ἡδύνατο ν' ἀποθάνῃ πρῶτον καὶ ἔπειτα ν' ἀναγεννηθῆ! Ἐν τοσοῦτῳ ἔθνησκεν, ἀποκτῶσα βαθμηδὸν ὑπίστην αὐταπάρησιν. Ἡ μήτηρ ἐνῶ ἔραπτε παρετήρει τὴν κόρην της ὁσημέραι ὠχροτέραν καὶ τὴν ἠρώτα:

— Εἶσαι καλλίτερα;

— Πολὺ καλλίτερα . . . ἀπῆντα ἡ ἀσθενής μετ' ἐλαφροῦ μειδιάματος μελαγχολικοῦ ὅπερ ἐφώτιζε πρὸς στιγμὴν τὸ τεθλιμμένον της πρόσωπον, δεικνύον πᾶσαν τὴν ἐπ' αὐτοῦ γενομένην καταστροφὴν, ὅπως ἀκτίς ἡλίου εἰσδύουσα εἰς τὸ οἶκημα πένητος ἀντὶ νὰ τὸ φαιδύρῃ, ἐξαίρει ἐτι μάλλον τὴν γύμνωσιν αὐτοῦ καὶ τὸ πένθος. Ἐπήρχοντο κατόπιν μακροὶ περίοδοι σιγῆς, καθ' ἃς ἡ μήτηρ δὲν ὠμίλει ἐκ φόβου μήπως κλαύσθαι ἀκουσίως, ἡ δὲ θυγάτηρ ἔμενε νεαρικωμένη ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, περιτετυλιγμένη ἤδη ἐντὸς τῶν ἀοράτων πέπλων, δι' ὧν ὁ θάνατος περιβάλλει οἰονεῖ ἐξ οἴκου τοὺς ψυχορραγούντας ὅπως κατανικησθαι τὰς ἀπομενούσας εἰς αὐτοὺς δυνάμεις καὶ τοὺς παραλάβῃ ἡσυχότερον, ἄνευ ἀντιστάσεως.

Ὁ ἐνδοξὸς Δελομπέλ οὐδέποτε παρευρίσκειτο. Ὁ βίος αὐτοῦ ὡς ἠθοποιῶ ἀέργου κατ' οὐδὲν εἶχε μεταβληθῆ. Ἐγίνωσκεν ἐν τούτοις ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἦτο ἐπιθάνατος, ὁ ἰατρὸς τὸν εἶχε προειδοποιήσει περὶ τούτου. Μάλιστα εἶχε προειρήσει τὸ τοιοῦτο εἰς αὐτὸν σφοδρὰν συγκίνησιν διότι κατὰ βῆθος ἠγάπα πολὺ τὴν θυγατέρα του· ἀλλ' εἰς τὸν παραδοχὸν ἐκείνον χαρακτηῖρα τ' ἀλγθέστατα καὶ εἰλικρινέστατα τῶν αἰσθημάτων ἐλάβανον τροπὴν ἐπίπλαστον, ἥκιστα φυσικὴν, ὅπως τὰ ἐπὶ τραπέζης ἐπικλινούσ ἀποτιθέμενα ἀντικείμενα δὲν φαίνονται εὐθέα.

Ὁ Δελομπὲλ πρὸ πάντων ἤθελε νὰ περιπατήσῃ, νὰ περιφέρῃ καὶ νὰ σκορπίσῃ τὴν λύπην του. Ὑπεκρίνετο τὸν ἀτυχῆ πατέρα ἀπὸ τῆς μίας ἄκρας τοῦ βουλευθάρτου μέχρι τῆς ἐτέρας. Τὸν συνήντων εἰς τὰ περίεξ τῶν θεάτρων, εἰς τὰ καφενεῖα τὰ συχαζόμενα παρὰ τῶν ἠθοποιῶν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ τὸ πρόσωπον ὠχρόν. Ἦγάπα νὰ τὸν ἐρωτῶσιν: « Αἱ λοιπόν, καὶ μὲν, πῶς πηγαίνει ἡ ἀσθενής σου; » Τότε δὲ αὐτὸς ἔσειε τὴν κεφαλήν διὰ κινήματος νευρικοῦ· συνεῖχε τὰ δάκρυα δι' ἐνὸς μορφοσμοῦ, ἐκράτει μὲ τὸ στόμα τὰς ἀρὰς καὶ τὰ παράπονα καὶ ἐξετόξευε κατὰ τοῦ οὐρανοῦ ἄφωνα καὶ πληθεῖς ὀργῆς βλέμματα, ὡς ὅτε ὑπεκρίνετο τὸν Ἰατρόν τῶν Πυθῶν. Τοῦτο ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζεν ἀπὸ τοῦ νὰ δεικνύῃ πᾶσαν ἀβρὰν καὶ φιλόστοργον πρὸς τὴν κόρην του ἐπιμέλειαν.

Οὕτως ἐπὶ παραδείγματι εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἔξιν, ἀφότου ἡ Ποθητὴ ἠσθένη, νὰ κομίζῃ αὐτῇ ἄνθη ἐκ τῶν ἀνά τοὺς Παρισίους ἐκδρομῶν του. Δὲν ἤρκειτο δὲ εἰς τὰ συνήθη ἄνθη, εἰς τὰ ταπεινὰ ἴα, τὰ θάλλοντα εἰς πᾶσαν γωνίαν ὀδοῦ καὶ προσιτὰ εἰς πᾶν βαλάντιον "Ἦθελε ν' ἀγοράζῃ κατὰ τὰς θλιβεράς ἐκεῖνας ἡμέρας τοῦ φθινοπώρου ῥόδα καὶ καρυόφυλλα, πρὸ πάντων δὲ λευκὰ λείρια, λείρια βλαστήσασα ἐν τεχνιτῷ ἀνθοκομείῳ, ὧν τὰ ἄνθη, τὸ στέλεχος καὶ τὰ φύλλα ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὑποκρίνον χρῶμα ὡσανεὶ ἡ φύσις ἐν τῇ σπουδῇ αὐτῆς νὰ ἐνέμεινεν εἰς τὸ αὐτὸ ὁμοιόμορφον χρῶμα.

— "ὦ, εἶνε πολὺ... πᾶρα πολὺ... θὰ μὲ δυσχερεστήσῃς, ἔλεγεν ἐκάστοτε ἡ ἀσθενὴς ὁσάκις τὸν ἔβλεπεν εἰσερχόμενον θριαμβευτικῶς μὲ τὴν ἀνθοδέσμην ἀνά χεῖρας. Ἄλλ' αὐτὸς ἀπάντη μὲ τόσον ἐλευθέριον καὶ μεγαλοπρεπὲς ἦθος: « Ἄφησε δά... ἄφησε δά... ». Ὡστε ἡ νεανίς δὲν ἐτόλμα ἐπὶ πλέον νὰ ἐπιμεινῇ.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ δαπάνη ἦτο μεγάλη καὶ ἡ μήτηρ μετὰ κόπου κατώρθου νὰ κερδίζῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα καὶ τῶν τριῶν.

Πλὴν ἀντὶ νὰ παραπονηθῇ ἡ κυρία Δελομπὲλ ἀπεναντίας εὗρισκε λαμπρὰν τὴν προᾶξιν τοῦ μεγάλου αὐτῆς συζύγου.

Ἡ τοιαύτη πρὸς τὰ χρήματα περιφρόνησις, ἡ ὑπερήφανος ἀμεριμνησία ἐνέπνεον αὐτῇ ἀπειριόριστον θαυμασμόν, περισσώτερον δὲ παρὰ ποτε ἐπίστευεν εἰς τὴν μεγαλοφυίαν καὶ τὸ θεατρικόν μέλλον τοῦ συζύγου τῆς.

Καὶ αὐτὸς ἐπίσης διέσωζεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν συμβάντων πεποιθήσιν ἀκλόνητον. Ἐν τούτοις ὅμως ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀνοιγῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ του πρὸς τὴν ἀλήθειαν· ὀλίγον ἔλειψε μικρὰ χεῖρ φλέγουσα ἀποτεθεῖσα ἐπὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ἀείποτε πεπλανημένου κρανίου του νὰ ἐκδιώξῃ τὴν αὐτοῦ πρὸ τῶν καίρου βομβοῦσαν μηλολόγησιν. Ἰδοὺ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα:

Νύκτα τινὰ ἡ Ποθητὴ ἀφυπνίσθη αἴφνης εἰς παραδοξὸν κατάστασιν. Σημειωτέον ὅτι τὴν προτεραίαν ὁ ἰατρός ἐλθὼν πρὸς ἐπίσκεψίν τῆς λίαν ἐξεπλάγη εὐρῶν αὐτὴν ζωογονηθεῖσαν, μαλλον ἤρεμον, τὸν δὲ πυρετὸν τῆς καταπεσόντα. Μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης ἀπροσδοκῆτου ἀναστάσεως ἀπῆλθε λέγων: « ἄς περιμένωμεν! » βλακίζόμενος εἰς τὰ αἰφνίδια σκιρτήματα τῆς νεότητος, εἰς τὴν ἰσχὺν τοῦ χυμοῦ τοῦ ἐγκεντρίζοντος ζωὴν νέαν ἐν ἡ ἐκδηλοῦνται τὰ συμπτώματα τοῦ θανάτου. Ἄν ἤθελε παρατηρήσει ὑπὸ τὸ πορσεφέλαιον τῆς Ποθητῆς θὰ εὗρισκε μίαν ἐπιστολὴν φέρουσαν τὴν ταχυδρομικὴν σφραγίδα τοῦ Καίρου ἧτις ἦτο ἡ ἀπόκρυφος αἰτία τῆς εὐτυχῆς ταύτης μεταβολῆς. Ἦσαν τέσσαρες σελίδες ὑπογεγραμμέναι ὑπὸ τοῦ Φράντζ, ἐν αἷς ἐξήγει πρὸς τὴν προσφιλεῖ αὐτοῦ Ζιζὴν καὶ ὠμολόγει πᾶσαν αὐτοῦ τὴν διαγωγὴν.

Αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ὠνειροπόλει ἡ ἀσθενής. Καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἤθελε τὴν ὑπαγορεύσει, δὲν θὰ ἦσαν μὲ τόσην ἐντέλειαν ἐκπεφρασμένοι ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ θιγούσαι ἀπ' εὐθείας τὴν καρδίαν τῆς λέξεις, ὅλοι ἐκεῖνοι αἱ λεπταὶ δικαιολογίαι αἰτινῆς ἐπέχεον βάλαμον εἰς τὴν πληγὴν τῆς. Ὁ Φράντζ μετενόη, ἐζήτηε συγγνώμην, χωρὶς δὲ οὐδὲν νὰ ὑποσχεθῇ, χωρὶς οὐδὲν πρὸ πάντων νὰ ζητήσῃ διηγείτο πρὸς τὴν πιστὴν του φίλην τοὺς ἀγῶνας του, τὰς τύφας τοῦ συνειδότος, τὰς ὀδύνας του. Ἦγανᾶκται κατὰ τῆς Σιδωνίας, ἰκέτευε τὴν Ποθητὴν νὰ δυσπιστῇ πρὸς αὐτὴν καὶ μετὰ μνησικακίας ἦν τὸ πρότερον πάθος του καθίστα ὀξυδερκῆ καὶ φοβερὰν ὠμίλει αὐτῇ περὶ τοῦ χαρακτηρῆός τῆς, τοῦ φαύλου ἄμα καὶ ἐπιπολαίου, περὶ τῆς ἀχρόου φωνῆς τῆς, ἧτις ἦτο καταλληλοτάτη εἰς τὸ ψεύδασθαι καὶ ἧτις οὐδέποτε ἐξέφραζε τόνον προερχόμενον ἐκ τῆς καρδίας, διότι καὶ ἡ φωνὴ αὐτῇ προήρχετο ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς ὅπως ὅλοι αἱ ἐμπαθεῖς ὁμοίαι τῆς παρισινής ἐκεῖνης πλαγῶνος.

Τί δυστυχία νὰ μὴ φθάσῃ ἡ ἐπιστολὴ αὐτῇ ὀλίγας ἡμέρας ἐνωρίτερον! "Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κελοὶ λόγοι ἦσαν τῶρα διὰ τὴν Ποθητὴν ὅτι εἶνε ἐκλεκτὰ ἐδέσματα κομιζόμενα λίαν βραδέως πρὸς ἄνθρωπον θνήσκοντα ἐκ τῆς πείνης. Τὰ ὀσφραίνονται, τὰ ὀρέγεται, ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὰ γευθῇ. Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἡ ἀσθενὴς ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Τὴν ἐξῆγεν ἐκ τοῦ φακέλλου, ἀκολούθως δὲ τὴν συνέπτυσσε πάλιν φιλοστόργως καὶ ἐξηκολούθει νὰ τὴν βλέπῃ καὶ ἀποῦ ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὀλόκληρον ὡς εἶχε, μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ χρώματος τοῦ γραμματσοῦ. Ὁ Φράντζ τὴν εἶχεν ἐνθυμηθῆ! Τοῦτο καὶ μόνον ἐνέπνεον αὐτῇ γλυκεῖαν γαλήνην, ἐν ἡ τέλος ἀπεκοιμήθη ὡσεὶ ἠσθάνετο

ὅτι χεῖρ φιλική ὑπεβάσταζε τὴν ἀδύνατον κεφαλὴν τῆς.

Διὰ μιᾶς ἀφυπνίσθη καί, ὡς εἶπομεν ἀνωτέρω, εἰς κατὰστασιν περιέρχον. Ἡσθάνετο ἀδυναμίαν, στενοχωρίαν καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ σῶμα, καί τι ἀνέκφραστον. Ἐνόμιζεν ὅτι δὲν συνέχετο πλέον μετὰ τῆς ζωῆς εἰμὴ διὰ λεπτοῦ νήματος, λίαν τεταμένου καὶ ἐτοίμου νὰ συντριβῇ, οὐ ὁ νευρικός κραδασμὸς ἀπέδιδεν εἰς πάσας αὐτῆς τὰς αἰσθήσεις λεπτότητα καὶ ὀξύτητα ὑπεράνθρωπον. Ἦτο νύξ. Ὁ θάλαμος ἔνθα κατέκειτο κλινήρης καὶ ὅστις ἦτο ὁ τῶν γονέων τῆς παραχωρηθείς αὐτῇ ὡς μάλλον εὐάερος καὶ μάλλον εὐρύχωρος ἢ τὸ στενὸν τῆς κλινοστάσιον, ἦτο σχεδὸν σκοτεινός. Εἰς τὴν ὄροφὴν περιστρέφετο κυκλοτερώς ἢ ἀντανάκλασις τῆς κανδύλης, ἡ μελαγχολικὴ αὐτῇ Μεγάλῃ Ἄρκτος, ἣτις ἀπασχολεῖ τοὺς ἀγρυπνοῦντας ἀσθενεῖς ἐπὶ τῆς τραπέζης δὲ ἡ λυχνία μὲ τὸ φῶς ἠλαττωμένον, περιοριζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀλεξιφῶτου ἐφώτιζε τὴν διεσπαρμένην ἐργασίαν καὶ τὸ ἀμαυρὸν σχῆμα τῆς ἀποκοιμηθείσης ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς κυρίας Δελομπέλ.

(Ἐπετα συνεχεία)

ΜΙΑ

Μέσα 'ς τὸν κόσμον χωριστή, μέσα σὲ τόσας μία!
Περνᾷ, καὶ μέσα 'ς ταῖς καρδαίαις γενᾷς τὴν τριχομίαν.
Καὶ 'ς τὴν ψυχὴν μου, θάλασσα βαθειὰ γαληνευμένη,
Τὸ πέραμά σου τὰ ὄνειρα 'σάν αὐρα τ' ἀνασταίνει.

'Στὸν κόσμον ἢ ἄλλαις ἐμμορφιαῖς, ὁλαῖς ἔμπροστὰ 'ξέσένα,
'Ανθὲ τῆς γῆς μοσχολοῦν 'ς τὸ χῶμα ρίζωμένα,
Καὶ δένονται καὶ σέρονται καθὼς φανῶν σιμὰ σου.
Κ' ἐσένα εἶνε λευκότερο τὸ κάθε κινήμα σου.

Κάθεσαι, στέκει, δείχνεσαι πῶς φτερωμένη πάλι.
Γέρον' ἢ λαμπάδα· ἢ φλόγα τῆς ξανάφτει πῶς μεγάλη.
Φεύγει καὶ πᾶς ἀέρινο στοιχεῖ μὲ τὰ στοιχεῖα,
'Σάν ἀστραπή, 'σάν ἄνεμος καὶ 'σάν τὴν εὐτυχία.

Μὴν εἶσαι μιὰ καλόγνωμη θεὰ ποῦ πλοῦσια δῶρα
Σκορπᾷς τὰ ὀλόγλυκα ὄνειρα 'ς τῆς χαραυγῆς τὴν ὄρα.
'Όταν ὁ ὕπνος μᾶς κρατῇ 'ς τοῦ κρεβατιοῦ τὸ στρώμα
Κί' ἀπ' τὰ χλωρὰ ῥοδόφυλλα πῶς μαλακὸς ἀκόμα;

Μὴν εἶσαι διαβατάρικη νεράιδα ἀπὸ δῶ πέρα
Σὲ πῶς λαμπρὸ πηγαίνοντας πλανήτη, 'ς ἄλλη σφαῖρα;
'Ἡ φαντασία μὴ σ' ἔπλανε γιὰ μιὰ στιγμή καὶ μόνη
'Απ' τὸν ἀγρὸ ποῦ χάνεται κί' ἀπ' τὸν ἀφρὸ ποῦ λυώνει;

Μὴν εἶσαι ἀρχαῖον ἀγάλμα κ' ἕνας θεὸς βουλήθη
Νὰ σοῦ ταραξῇ μὲ ζωὴν ἀνθρωπινὴ τὰ στήθη;
Μὴν εἶσ' ἐκείνη πῶφυγεν, ἐκείνη ἢ Καρυάτις,
Κ' ἢ ταξιδεύτρα γύρισε ἀπὸ τὴν ξηνητεία τῆς;

Νοιώθω ἕναν πόθον ἀσυστο νὰ σὲ δοξολογήσω,
Καὶ νὰ σκορπῶ 'ς τὸ δρόμο σου γύρω κ' ἔμπρός καὶ πίσω,
Γονατιστός κί' ἀβώρητος, μὲ τὰ δικά μου χέρια
Λιθάνι, ἄλοχ, μυρωδικά, στεφάνια, περιστέρια!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἡ ΔΕΣΙΑ ΤΟΥ ΚΡΙΕΖΩΤΗ

Ἱστορικὸν ἐπεισόδιον.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν—τῷ 1847—ὁ Κριεζώτης εἶχεν ἐπαναστατήσῃ κατὰ τοῦ Ὁθωνοῦ.

Δυσηρεστημένος ἐκ διαφόρων ἀφορμῶν ἐναντίον τῆς κρατούσης ἀρχῆς εἶχε προστεθῆ ἀπὸ καιροῦ εἰς τὸ περὶ τὸν Μαυροκορδάτον ἐχθρικός διακείμενον πρὸς τὴν τότε κυβέρνησιν καὶ δεινῶς διαφερόμενον πρὸς τὸν ἐν εὐνοίᾳ Κωλέττην περὶ τῆς ἐξουσίας κόμμα, κηρυχθεὶς ἐκ τῶν ἐπιθυμοῦντων τὴν μεταβολὴν τοῦ καθεστώτος. Πρὸς ἐκδήλωσιν ὁμῶς τῶν αἰσθημάτων αὐτοῦ τούτων δὲν εἶχεν ἐπιχειρήσῃ βίαιόν τι κίνημα οὔτε ἐσκόπει ἴσως νὰ προβῇ, ὅτε ἡ κυβέρνησις, ἀνοήτως φερομένη κ' ἐπιχέουσα ἔλαιον εἰς τὴν πυρᾶν, μαθοῦσα τὴν εἰς τὸ κόμμα τοῦ Μαυροκορδάτου προσέλευσιν αὐτοῦ, νομίζουσα δ' ὅτι διὰ τοῦ ἐκφοβισμοῦ τῶν ἐναντίων θὰ κατάρθου νὰ γίνῃ σεβαστή, ἐπωφελουμένη ἀσημάντου τινὸς αἰτίας, διέταξε τὴν σύλληψιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Εὐβοίας καὶ τὴν ἐν τῷ φρουρίῳ τῆς Χαλκίδος κάθειρξίν του.

Τούτο ἐξηγίωσεν εἰς μέγαν βαθμὸν τὸν καὶ ἄλλως εὐερέθιστον Κριεζώτην, ἀπεφάσισε δὲ νὰ ρίψῃ τὸν κῦβον, ἐγείρων στάσιν κατὰ τῆς βασιλείας, κατὰ τὰ εἰθισμένα τότε καὶ ἐπὶ τοῖς ἐλαχίστοις παρὰ τοῖς δυσυποτάκτοις ὀπλαρχηγοῖς τοῦ ἀγῶνος, οἵτινες μόλις ἐξεληθόντες πλήρεις δόξης καὶ ἀγερωχίας ἀπὸ τοῦ ἐπταετοῦς φρικτοῦ πολέμου πρὸς δημιουργίαν τοῦ ἀριστοστάτου ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐβλεπαν ἐαυτοὺς κινδυνεύοντας νὰ περιπέσωσιν αἰφνης ὑπὸ τὸν νεότευκτον ζυγὸν τῆς Βαυαροκρατίας ἢ μειούμενα τὰ προνόμια, ἅτινα δικαίως ἠξίουσαν, ὑπὸ τῶν διαδεχομένων ἀλλήλας ἐν τῇ κανονικῇ διοικήσει τοῦ κράτους πολιτικῶν μερίδων, ἀναλόγως τῆς δεξιότητος ἐκάστης. Διό, μετ' ὀλίγον, μεθύσας ἐπιτηδείως τὸν φυλάσσοντα αὐτὸν λάκωνα ἀξιωματικὸν Καβάκον, μετ' οὐ συνέτρωγε, καὶ ἀφαιρέσας ἀπ' αὐτοῦ τὰς κλεῖς, ἐδραπέτευεν ἀπὸ τοῦ φρουρίου διὰ διδούσης πρὸς τὴν θάλασσαν πορτοπούλας, ἐξῶθεν τῆς ὁποίας, κατὰ τὸ μέρος τῶν ἀμπελιῶν, ἐντὸς τοῦ ὕδατος, διότι ρηχὰ ἐκεῖ τὰ νερά, ἀνέμενεν ἐκ προηγηθείσης συνεννόησεως πρὸς τοὺς ἐν Χαλκίδι φίλους ἐπισσαυμένους κ' ἐτοιμὸς ὁ ἔππος του, ἀπῆρχετο δὲ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς νήσου, ἀφίνων τὸν μὲν Καβάκον νὰ χωνεύσῃ ὡς ἡδύνατο τὸν ποθέντα οἶνον, τὴν δὲ κυβέρνησιν νὰ τριβῇ τοὺς ὀφθαλμούς διὰ τὸ συμβῆν.

Ἡ ἐν Εὐβοίᾳ ἐμφάνισις αὐτοῦ ἀπελευθερωθέντος ἐννοεῖται οἰκθρον ὅτι κατέστη τὸ σύνθημα γενικῆς ἐξεγέρσεως, μετὰ παρέλευσιν δὲ